

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
Број: 010-01-00143/2011-01
Датум: 19.10.2011. године
Београд

Високи савет судства одлучујући о приговору Б.К.Т. из
Београда, улица [REDACTED] у поступку преиспитивања Одлуке првог састава
Високог савета судства број 119-05-00121/2010-01 од 14.06.2010. године, на основу члана 5.
Закона и измена и допунама закона о судијама („Службени гласник РС“ број 101/10) и
члана 29. Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену
стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог
састава Високог савета судства о престанку судијске дужности („Службени гласник РС“ бр.
35/11), на седници одржаној дана 19.10.2011. године, донео је

ОДЛУКУ

ПРИГОВОР Б.К.Т. из Београда **СЕ ОДБИЈА**, а Одлука
Првог састава Високог савета судства број 119-05-00121/2010-01 од 14.06.2010. године, се
потврђује.

Образложење

Оспореном одлуком Високог савета судства број 119-05-00121/2010-01 од 14.06.2010.
године, Б.К.Т. која није изабрана за судију у складу са Законом о
судијама („Службени гласник РС“ број 116/08), престала је судијска дужност са 31.12.2009.
године. Ставом другим исте одлуке констатовано је да се овом појединачном одлуком
замењује јединствена одлука Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009.
године, у ставу I тачка 332. изреке.

Незадовољна наведеним одлукама, Б.К.Т. је дана 23.02.2010.
године изјавила жалбу Уставном суду Републике Србије побијајући горе наведену
јединствену одлуку Високог савета судства од 25.12.2009. године, а дана 28.07.2010. године
истом суду поднела је жалбу против појединачне одлуке Високог савета судства наведене у
изреци, као и поднесак којим је захтевала да Уставни суд настави да поступа по изјављеним
правним лековима. Такође, дана 19.08.2011. године Високом савету судства изјавила је и
приговор против одлуке од 14.06.2010. године.

Жалба поднета Уставном суду, у смислу одредбе члана 5. став 3. Закона о изменама и
допунама Закона о судијама, сматра се приговором на одлуку Високог савета судства.

У том смислу подносилац приговора је између осталог навела да је оспорена одлука донета од стране непотпуног састава Високог савета судства, да је доносилац одлуке није обавестио о постојању сумње у њену стручност, оспособљеност и достојност и да оспорена одлука не садржи разлоге о битним чињеницама, разлоге због којих подносилац није изабрана за судију, нити поуку о правном леку. Навела је да да су употребом података о личности противно Уставу и закону, коришћењем података БИЕ и МУП-а и употребом дискриминаторских критеријума, повређена њена права гарантована Уставом и Европском конвенцијом.

У поступку преиспитивања Одлуке првог састава Високог савета судства у смислу члана 5. Закона о изменама и допунама Закона о судијама, Комисија Високог савета судства је на основу одредбе члана 14. став 1. Закона о Високом савету судства („Службени гласник РС“ број 116/08 и 101/10) и члана 5. Пословника Високог савета судства („Службени гласник РС“ број 43/09, 22/11 и 33/11) заказала јавну расправу, која је одржана 30.08.2011. године у присуству подносиоца приговора, посматрача и јавности.

Известилац је на рочишту изнела садржину оспорене одлуке Високог савета судства и разлоге наведене у приговору, указујући да на рочишту пре свега треба разјаснити наводе из приговора и доказе који су уз приговор поднети.

Подносилац приговора је у својој изјави на рочишту остала код свих навода из приговора и доказа које је уз приговор поднела. Додала је да се статистички подаци које је користио Високи савет судства битно разликују од података које су они званично добили и потписали. У погледу навода оспорене одлуке да је велики број предмета решавала на други начин, а не мериторно, објаснила је да то води симулирању судовања, јер је најважније и за суд и за странке да се предмет оконча, да се реши нека правна ситуација и да за друштвену заједницу нема значаја да ли је одлука мериторна или не, као и да се тиме дира у начело диспозиције странака. Даље је навела да се није водило рачуна о равномерној оптерећености, као и да је приликом избора морало да се води рачуна о односу судије према странкама, његовом примереном понашању, а не само о резултатима рада. Објаснила да је до избора 2009. године, 33 године била судија, најпре Четвртог општинског суда у Београду, потом Привредног суда у Београду, да никада није конкурисала за виши суд из разлога што воли рад са странкама. Навела је да је имала већи број решених предмета него што је просек суда, да је њен коефицијент ажурности, односно број потврђених одлука у посматраном периоду био бољи, до просека суда, као и да је у погледу савладаног прилива и старих предмета била боља од просека суда, док је у погледу броја одлука израђених након 30 дана навела да је у 2006. и 2008. години све одлуке израдила у законском року, док је у 2007. години 3 одлуке израдила након рока, али не у оним роковима означеним у оспораваној одлуци, наводећи да је у свим критеријумима била боља од просека суда. Истакла је да јој је оспореном одлуком нарушено достојанство и углед.

Ценећи све наводе из приговора, списе предмета, доказе из списка, приложене доказе на рочишту, усмену изјаву са рочишта подносиоца приговора и предлога Комисије да се приговор усвоји, Високи савет судства налази да је:

Приговор НЕОСНОВАН.

У образложењу оспорене одлуке наведено је да су се код подносиоца приговора разлози за сумњу образовали у погледу стручности и оспособљености. Наиме, наведено је да је подносилац приговора поступајући као судија Трговинског суда у Београду у 2006. години имала је 32,73% укинутих одлука у парници што је знатно изнад просека Трговинског суда у

Београду (22,10%), да је у току 2007. године решила укупно 160 парничних предмета што је на шестомесечном нивоу испод 20 предмета, а што је норма за минимум успешности у суду који нема специјализована већа, при чему је 80 предмета мериторно решила, а 80 на други начин. Даље је наведено да је у 2006. години имала 103 мериторно решена предмета, а 145 на други начин, а у 2008. години 132 мериторно решена предмета, а 141 на други начин, те да се наведени однос решених предмета и решених на други начин не може оценити као повољан односно као онај у коме судија решава више предмета мериторно, а што значи да решава спорни однос.

Поред тога, у оспореној одлуци је наведено и да је подносилац приговора у 2006. 2007. и 2008. години, према извештају о раду Трговинског суда у Београду имала укупно 4 одлуке израђене након 30 дана од дана закључења расправе, од чега у предметима П 549/06 и П 1118/01 после 90 дана од закључења расправе, што се по оцени првог састава Високог савета судства не сматра примереним роком, имајући у виду рокове из Закона о парничном поступку и сложеност предмета.

Такође, наведено је да подносилац приговора није на адекватан начин поступала са старим предметима, па је у 2006. години имала 17 предмета у којима је поступак трајао преко 2 године, у 2007. години је имала 19 предмета у којима је поступак трајао преко 2 године а у 2008. години 38 предмета у којима је поступак трајао преко 2 године, из чега произлази да се број предмета који су трајали преко 2 године током времена повећавао.

Из извештаја о раду Трговинског суда у Београду и извештаја о раду судија тог суда за 2006. годину, 2007. и 2008. годину, произлази да је подносилац приговора поступајући у парничном одељењу суда, у означеном периоду имала следеће резултате:

У 2006. години подносилац приговора је имала укупно 365 предмета у раду, 248 укупно решених предмета, од чега 103 мериторно, а 145 на други начин, од 55 размотрених жалби потврђено је 34 предмета или 61.82%, преиначено 3 или 5.45%, укинута 18 или 32.73%.

Просек укинутих одлука на нивоу одељења је износио 22,10%.

У 2007. години подносилац приговора је имала укупно 331 предмет у раду, 160 укупно решено, од чега 80 мериторно и 80 на други начин, од 48 решених жалби потврђено је 39 или 81.25%, преиначена једна или 2.08% и укинута 8 или 16.67%.

Просек укинутих одлука на нивоу одељења је износио 21,23%.

У 2008. години подносилац приговора је имала у 476 предмета у раду, 273 решена предмета, од чега 132 мериторно и 141 на други начин, од 40 решених по жалби 30 предмета је потврђено или 75%, преиначено 2 или 5% и укинута 8 или 20%.

Просек укинутих одлука на нивоу одељења је износио 19,69%.

По ставу Високог савета судства разлози за сумњу не могу бити парцијално посматрани, селективно или изоловано у односу на укупне резултате рада и без сагледавања субјективних и објективних околности због којих су ти разлози настали.

Руководећи се овим ставом, Високи савет судства је упоредио резултате рада подносиоца приговора са порсечним резултатима рада суд у којем је обављала судијску дужности и са минимумом успешности вршења судијске дужности прописаних одредбом

члана 13. став 1. Мерила за оцену минимума успешности вршења судијске дужности која ће се примењивати до дана почетака примене одредбе члана 21. до 28. Закона о уређењу судова којом је прописано да судија има задовољавајући квалитет, ако број укинутих одлука у односу на број размотрених одлука не прелази 25% за трговински суд, а све у смислу члана 5. Правила за примену одлуке о утврђивање критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности за поступак преиспитивања Одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности.

Резултати показују да је у 2006. години подносилац приговора имала 32.73% укинутих одлука, насупрот просеку укинутих одлука на нивоу одељења суда од 22.10%, потом да је у 2007. години имала 16.67%, а одељење суд 21.23%, као и да је у 2008. години подносилац приговора имала 20% укинутих одлука, а одељење суда 19.69% укинутих одлука.

На основу наведеног Високи савет судства је закључио да подносилац приговора не испуњава услове из члана 14. став 1. тачкан 3. Одлуке о утврђивању критеријума и члана 5. Правила, јер је трогодишњи просек укинутих одлука подносиоца приговора 23% и није испод просека одељења суда који је износио 21%.

Одредбом члана 5. Правила прописно је да подносилац приговора испуњава критеријум стручности уколико је у посматраном периоду испунио оба кумулативно постављена услова, односно проценат укинутих одлука мора бити мањи од просека одељења суда у коме је вршила судијску дужност и од минимума прописаног мерилима за оцену минимума успешности, која су била на снази у тренутку доношења оспорене одлуке и који је износио 25%.

С обзиром да подносилац приговора није испунила један од два кумулативна услова из члана 5. Правила, Високи савет судства налази да иста не испуњава критеријум стручности из наведене одредбе.

Из Извештаја Привредног суда у Београду од 22.08.2011. године, утврђено је да је подносилац приговора у посматраном периоду имала 3 одлуке израђене након рока од 30 дана и то у предмету П. 549/06, у којем је главна расправа закључена 11.10.2007. године, а одлука израђена и достављена писарници 30.11.2007. године, у предмету П. 1118/2001 главна расправа је закључена 12.06.2007. године, а одлука је израђена и достављена писарници 11.10.2007. године, и у предмету П 258/06 главна расправа је закључена 20.09.2007. године, одлука је израђена и достављена писарници 28.11.2007. године. Такође из извештаја произилази да је просек парничног одељења Трговинског суда у Београду за одлуке израђене преко 30 дана у 2006. години износи 10,3 одлука, у 2007. години 14,8 одлука, а у 2008. години 19,6 одлука.

У посматраном трогодишњем периоду подносилац приговора је решила 681 предмет или 22.7 предмета месечно. Просек одељења суда за не урађене одлуке преко 30 дана био је већи од броја одлука израђених преко 30 дана подносиоца приговора која у 2006. 2007. и 2008. години није имала ни једну такву одлуку а у 2007. години само три одлуке урађене после законског рока, по напред наведеном извештају суда, па по оцени Високог савета подносилац приговора није имала груба негативна одступања у смислу одредбе члана 6. Правила, због чега је основан приговор у том смислу.

Високи савет судства такође налази да подносилаца приговора у погледу алтернативно постављеног услова из члана 6. Правила у односу на старе предмет нема грубих одступања, што произилази из извештаја Привредног суда у Београду од 22.08.2011. године. Ово због тога што просек одељења за нерешене старе предмете у 2006. години био је 33.32 предмет, у 2007. години 36.92 и у 2008. годинин 40 предмета по судији док је подносилац приговора на крају 2006. године имала 17 старих предмета на крају 2007. године 19 и на крају 2008. године 38 старих предмета што је мање од просека одељања суда.

Имајући у виду да Високи савет судства није утврдио постојање ни једне чињенице из одредбе члана 4. Правила, не постоји сумња у достојност подносиоца приговора.

Дакле, у конкретном случају је утврђено да подносилац приговора испуњава услов у погледу оспособљености и достојности, али не испуњава услов у погледу стручности. Међутим, за вршење судијске дужности испуњеност критеријума оспособљености и достојности није само по себи довољно за уважавање приговора. Наиме, подносилац приговора мора истовремено испуњавати услове у погледу стручности, оспособљености и достојности за вршење судијске дужности, те имајући у виду да подносилац приговора не испуњава услов у погледу стручности, то је само по себи довољан разлог за одбијање приговора и следствено томе, за престанак судијске дужности.

Уставни суд је у одлуци „Савељић“ оценио да се због непотпуног састава Високог савета судства не доводи у питање законитост његовог рада и одлучивања, па је овај навод из приговора у том смислу неоснован.

Имајући у виду напред наведено, Високи савет судства ценећи и остале наводе приговора, налази да су неосновани, а да је оспорена одлука правилна и заснована на закону.

Следствено наведеном, Високи савет судства је нашао да Б.К.Т. не испуњава услове из члана 45. Закона о судијама достојности, а у вези члана 14. став 1. тачка 3. Одлуке о критеријумима и мерилима, због чега је на основу члана 29. Правила, донео одлуку као у диспозитиву.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из одлуке број 021-02-64/2011-01 од 12.09.2011. године.

ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА
Мирјана Ивић

Поука о правном леку:

Против ове одлуке дозвољена је жалба Уставном суду у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке.

Д-на.

1. Подносиоцу приговора;
2. Архиви Високог савета судства.